

Arrest

nr. 285 324 van 24 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KONINGS *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 juli 2019. Op 16 juli 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 8 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 januari 2021 dient de verzoekende partij een beroep in tegen deze

beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 17 augustus 2021 wordt de bestreden beslissing ingetrokken door de commissaris-generaal.

Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Hazara te zijn van etnische origine. U behoort tot de ismailitische streek van het sjiiitische geloof. U bent geboren op (...) 2002 in het dorp Sarband in het district Doshi in de provincie Baghlan. U woonde daar met uw ouders en uw vier broers.

Uw vader werkte voor de politie. Toen hij in eind 2014 naar huis kwam, ging hij met uw moeder naar de stad om boodschappen te doen. Onderweg werd hun auto aangevallen door de taliban en kwamen uw ouders om het leven. U en uw broers woonden daarna bij uw oudste broer [G.]. De tweede oudste broer verliet het land en reisde naar Zweden waar hij internationale bescherming kreeg.

U en uw broers werden gediscrimineerd omdat u ismailiet en hazara bent. U mocht niet gaan bidden in de Jamatkhana en werd gedwongen om koranlessen te volgen. De taliban dreigden u te rekruteren als u oud genoeg zou zijn.

Uw oudste broer werkte als taxichauffeur en vervoerde alcoholische drank van uw dorp naar de stad. Ongeveer een jaar na de dood van uw ouders werd hij tegengehouden door de taliban. Toen ze zagen dat hij alcohol bij had werd hij opgepakt en meegenomen. U hoorde daarna niets meer over hem. Uw oom [A.] werkte samen met uw broer in de alcoholhandel en kreeg schrik. Hij organiseerde het vertrek voor zichzelf, zijn gezin, u en uw twee broers, [S. A. N.] (O.V. xxx; CGVS xxx) en [F. N.] (O.V. xxx; CGVS xxx). Eind 2016 verliet u samen met hem en uw broers het land. Aan de grens tussen Turkije en Iran raakte u uw oom en zijn gezin kwijt. U reisde met uw twee broers verder tot Griekenland. Daar zei u dat u een broer had in Zweden. U bleef ongeveer een jaar in Griekenland en reisde dan verder naar Zweden. Daar woonde u samen met uw twee broers bij uw oudere broer tot u een negatieve beslissing kreeg op uw verzoek om internationale bescherming.

U moest het land verlaten en u kwam samen met uw broers naar België omdat u hier drie neven heeft. U kwam hier aan op 14 juli 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 juli 2019. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een attest neer van een psycholoog in Zweden.

Op 8 december 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 januari 2021. U legde in beroep vier artikelen over de machtsovername van de taliban neer. De beslissing van 8 december 2020 werd op 17 augustus 2021 ingetrokken door het CGVS omwille van de veranderde situatie in Afghanistan, die de inschatting van uw nood aan internationale bescherming bemoeilijkte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Op het moment dat u uw verzoek om internationale bescherming indiende was u minderjarig, dus werd u een voogd toegekend. Echter op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS was u reeds 18 jaar geworden. U werd dus gehoord zonder de aanwezigheid van uw vroegere voogd.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 16 juli 2019 dat u geboren bent op [x. x. 2002] (registratie verzoek om internationale bescherming). In het Zweedse dossier zit er echter een kopie van uw paspoort waarop staat dat u geboren bent op [x. x. 2000]. Dit betekent dat u bij aankomst in België dus niet minderjarig was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u ooit een paspoort gehad te

hebben (CGVS xxx, p. 4). Het louter ontkennen van deze informatie kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. In een opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud stelde u dat u vroeger wel een paspoort gehad heeft. Deze opmerking klaart niet uit waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS volhield dat u nooit een paspoort gehad heeft.

Het moet bovendien worden opgemerkt dat er voor u een verblijfsvergunning werd aangevraagd in Zweden op 29 april 2015. Deze aanvraag werd op 4 oktober 2016 afgewezen (document Migrationsverket). Toen u met deze informatie geconfronteerd werd, antwoordde u dat dit niet klopt omdat u pas eind 2016 uit Afghanistan vertrok. U verklaarde dat u niet op de hoogte was van een aanvraag voor gezinshereniging van uw broer (CGVS xxx, p. 13-14). Dat u niet af weet van een verblijfsvergunning in Zweden in naam van u en uw broers is niet aannemelijk. Bovendien verklaarde uw broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud in Zweden dat uw oom en uw schoonzus jullie hielpen bij het aanvragen van deze gezinshereniging (Zweeds dossier [S. A.], p. 4-5). Deze onaannemelijkheid en tegenstrijdigheid brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS stuurde u een opmerking door waaruit blijkt dat uw broer [S.] inderdaad een aanvraag tot gezinshereniging gedaan heeft via de ambassade in 2015. Het louter ontkennen en dan weer bevestigen van deze verklaringen kan uw algemene geloofwaardigheid niet herstellen.

Verder blijkt uit het Zweedse dossier dat u en uw drie broers samen vertrokken, maar dat enkel uw broer [S.] over de grens raakte en naar Zweden kon gaan. Jullie werden opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan. Daar gingen jullie met de vrouw van uw oudste broer voor ongeveer drie maanden in Kabul wonen. Toen deze vrouw hertrouwde regelde uw oom, die in Kabul woonde, jullie vertrek uit Afghanistan (Zweeds dossier [S. A.], p. 4). Deze verklaringen stroken helemaal niet met uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en uw reisweg (CGVS xxx, p. 5-6). Deze tegenstrijdigheden breken uw algemene geloofwaardigheid nog verder af.

Dat u trachtte de asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd, uw verblijfplaatsen en die van uw familieleden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat uw ouders omkwamen toen hun auto werd aangevallen door de taliban omdat uw vader politieagent is (CGVS xxx, p. 6). Het moet worden opgemerkt dat u erg weinig weet over het werk van uw vader. Zo weet u niet waar hij werkte, sinds wanneer hij dat werk deed of wat hij eigenlijk deed in zijn job (CGVS xxx, p. 8). Meer nog, tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde u dat uw vader in het leger werkte (vragenlijst CGVS xxx, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u niet weet wat het verschil is tussen het leger en de politie (CGVS xxx, p. 15). Dat u niet meer op de hoogte bent van het beroep van uw vader, dat de aanleiding was voor de dood van uw ouders, is niet aannemelijk. U heeft immers een ouders broer aan wie u deze informatie kon vragen.

Verder moet worden opgemerkt dat u en uw broers geen coherente antwoorden kunnen geven over het tijdstip van dit incident. U verklaarde dat uw ouders eind 2014 om het leven kwamen (CGVS xxx, p. 6). Op de DVZ zei u dat uw ouders acht jaar geleden door de taliban gedood werden (verklaring DVZ xxx, vraag 15A), wat zou betekenen dat dit in 2011 moet zijn geweest. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordde u dat u zich niet kan herinneren dat men u dit vroeg (CGVS xxx, p. 14). Dit antwoord kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Uw broers [S. A.] verklaarde dat uw ouders zeven of acht jaar geleden om het leven kwamen (CGVS xxx, p. 7), in 2012 of 2013 dus. Op de DVZ verklaarde hij dat uw ouders negen jaar geleden gedood werden (verklaring DVZ xxx, vraag 15A), in 2010 dus. Toen hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde hij dat het een benadering is omdat hij het niet precies weet (CGVS xxx, p. 13). Uw broer [F.] zei dat uw ouders zes of zeven jaar geleden gedood werden door de taliban (CGVS xxx, p. 6), in 2013 of 2014 dus, terwijl hij op de DVZ zei dat het negen jaar geleden was (verklaring DVZ xxx, vraag 15A), in 2010 dus.

Dat jullie er niet in slaagden coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip van overlijden van jullie ouders, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Hoe dan ook, bleven u en uw broers na deze gebeurtenis nog jarenlang in hetzelfde dorp wonen (CGVS xxx, p. 7), zonder er problemen te kennen, zodat er geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde kan afgeleid worden uit de dood van uw ouders.

U verklaarde nog dat uw oudste broer door de taliban werd meegenomen toen hij betrapt werd met alcoholische dranken in zijn wagen (CGVS xxx, p. 7). U zei dat mensen van het dorp deze dranken maakten en dat uw broer ze vervoerde (CGVS xxx, p. 10). Uw broer [F.] zei dat uw broer en uw oom deze alcohol zelf maakten van druiven (CGVS xxx, p. 10-11). De tegenstrijdige verklaringen van uw en uw broer hieromtrent, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Wat er ook van zij, het moet worden opgemerkt dat u na de verdwijning van uw broer nog vijf of zes maanden in uw dorp bleef wonen

zonder problemen te ondervinden hierdoor (CGVS xxx, p. 11). Dit wijst erop dat u geen nood heeft aan internationale bescherming omwille van dit incident.

Voorts verklaarde u dat u problemen had omwille van het feit dat u Hazara bent van etnische origine en het ismailitische geloof aanhangt. U verklaarde dat de taliban u als ongelovigen beschouwden en u dwongen om koranlessen te volgen en te bekeren (CGVS xxx, p. 7). U verklaarde dat u als oudste broer, één keer gedwongen meeging voor de koranles in de moskee en enkele dagen later het land verliet (CGVS xxx, p. 12). Uw broer [F.] verklaarde echter dat hij samen met u en [S. A.] een paar keer gedwongen werd om koranlessen te volgen (CGVS xxx, p. 9). Hij zei dat hij gedurende één of twee jaar elke week een paar keer naar de koranlessen ging (CGVS xxx, p. 12). De incoherente verklaringen van u en uw broer over dit element, zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eens te meer op de helling. Later merkte u op dat jullie wel naar deze school gingen. Het louter ontkennen van uw eerder verklaringen kan deze tegenstrijdigheden niet herstellen.

Er moet besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïnterviewd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatie_update.pdf en het EASO-rapport "Afghanistan. Country Focus" van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde in de periode na de machtsovername twee grote aanslagen op sjiiitische moskeeën (in Kandahar en Kunduz), waarbij tientallen slachtoffers vielen. De taliban nam sindsdien de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen voor haar rekening. Enkele kleinschaligere aanslagen werden gerapporteerd in de sjiiitische wijk Dasht-e Barchi in Kabul, onder meer bij een taliban-checkpoint, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofdte aannemelijk te maken.

Daarnaast verklaarde u dat de taliban u zouden rekruteren als u oud genoeg was (CGVS xxx, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban u zouden willen rekruteren, gezien ze u als ongelovige beschouwden. Wat betreft deze verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dat u gedwongen bekeerd werd en later ingelijfd zou worden, is niet aannemelijk (CGVS xxx, p. 18). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, verklaart u dat u als hazara geen rechten heeft en niet kon kiezen (CGVS xxx, p. 13). Ook deze verklaringen kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van rekruteren zou hebben gekeerd.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U legde een psychologisch attest neer dat werd opgesteld in Zweden op 9 november 2018. In dit attest, dat opgesteld werd op basis van uw verklaringen, staat dat u het vierde kind bent van zes kinderen. Bij uw verzoek om internationale bescherming in België heeft u het telkens over vijf kinderen (verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien blijkt uit dit attest dat u na de dood van uw ouders in Kabul ging wonen en daar werkte als straatverkoper. Deze tegenstrijdigheden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw familieleden en uw verblijfplaatsen, breken de bewijswaarde van dit document af. Bovendien wordt in dit attest een ernstig incident besproken waar u niets over vermeld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat u dit incident niet aanhaalde wanneer u gevraagd werd naar uw asielmotieven, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Wat er ook van zij, het incident dateert van lang geleden en er zijn geen indicaties dat dit u opnieuw zou overkomen bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien u na het incident werd vrijgelaten. Er wordt geen gewag gemaakt van latere problemen.

Uit dit attest blijkt nog dat u psychische problemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die u in het verleden heeft meegemaakt. Evenwel kan uit deze attesten niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft. Het betreffen geen medische attesten waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch wordt in deze attesten aangegeven dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat u nachtmerries heeft die het gevolg zijn van de dood van uw ouders. U bent hier echter niet voor in behandeling in België (CGVS, p. 14). Hoe dan ook zijn deze problemen van medische aard en houden ze geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ook de andere opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud, die u doorstuurde op 23 november 2020, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Zo vermeldde u de omliggende districten en de afstand naar uw dorp. Deze elementen worden hier niet betwist.

U legde in beroep vier artikelen neer over de machtsovername van de taliban in Afghanistan in augustus 2021. Deze artikelen verwijzen naar de algemene situatie in uw land en tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Bijgevolg kan hieruit voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 10 november 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat ook in de verzoeken om internationale bescherming van uw broers [S. A. N.] en [F. N.] een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 2 juni 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 275 101 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen of de synthesesemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesemorie zal neerleggen of van de synthesesemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 275 101 de Raad echter op 9 juni 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2.

3. Het verzoekschrift

3.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. De verzoekende partij start met een theoretische uitleg over artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de daarin bepaalde medewerkings- en samenwerkingsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Ze legt uit wat deze beginselen inhouden en stelt dat uit het verder uiteengezette zal blijken dat de commissaris-generaal niet op basis van deze beginselen, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie, tot haar conclusie is gekomen. Ze besluit dat de bestreden beslissing bijgevolg hervormd dan wel vernietigd moeten worden.

3.3. Ze brengt vervolgens naar voor dat de commissaris-generaal beweert dat ze haar procedurele noden niet aantoonst. Ze meent ernstig gegriefd te zijn door deze bewering. Ze kampt immers met psychologische problemen vanwege de vele incidenten in Afghanistan. Ze verwijst vervolgens naar de notities van haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal en naar de notities van de persoonlijke onderhouds van haar broers bij de commissaris-generaal. Hierna citeert ze een attest van haar psycholoog uit Zweden. Ze neemt eveneens een vertaling van dit attest in het verzoekschrift op. Volgens haar wordt in dit attest haar lijden nauwkeurig beschreven en blijkt dat ze een kwetsbaar profiel heeft.

Ze voert aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing meermaals beweert dat ze zichzelf bij kleine details tegensprekt. Ze brengt naar voor dat ze deze foutjes heeft rechtgezet in opmerkingen naar aanleiding van het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud maar dat de commissaris-generaal toch beweert dat deze rechtzettingen geen invloed hebben op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij is echter niet akkoord met deze beoordeling. De commissaris-generaal was volgens haar onbetwistbaar op de hoogte van haar mentale toestand tijdens het persoonlijk onderhoud zoals deze blijkt uit het neergelegde attest van de psycholoog. Ze meent dan ook dat het overduidelijk is dat het geheugenverlies en de symptomen van de concentratiestoornis en dissociatieve stoornis de oorzaak zijn van de aangehaalde vergissingen tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Ze stelt dat uit het attest van de psycholoog bovendien blijkt dat ze het slachtoffer is geworden van een Afghaanse praktijk genaamd "Bacha Bazi". Vervolgens verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende krantenartikelen die deze praktijk en de gevolgen ervan uitleggen. Volgens haar ligt aan de basis van deze praktijk vaak ook een etnisch conflict tussen Pasjtoenen en de andere etnische groepen. Ze legt uit dat ze een etnische Hazara is en dat voor haar het risico om slachtoffer te worden dan ook groter was, hetgeen de feiten enkel bevestigt. Ze heeft een enorm schaamtegevoel over het feit dat ze slachtoffer is geworden van deze praktijk. Dit is dan ook de reden dat ze hier niet spontaan over vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud. Er werden toen ook geen verdere vragen gesteld over haar psychologische toestand terwijl ze ervan overtuigd is dat de commissaris-generaal onbetwistbaar op de hoogte was van het feit dat ze slachtoffer was aangezien het opgenomen was in het attest van de psycholoog in Zweden. Beweren dat de bewijswaarde van het attest zou zijn aangetast omdat ze deze feiten niet vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud getuigt volgens haar dan ook van een ernstige onzorgvuldigheid in

hoofde van de commissaris-generaal. Daarnaast getuigt de motivatie van de bestreden beslissing dat ze niet langer gevaar loopt om opnieuw misbruikt te worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst vanwege haar leeftijd volgens haar van een compleet onbegrip in hoofde van de commissaris-generaal. Ze meent dat haar terugsturen naar de plaats waar deze traumatische gebeurtenissen zijn voorgevallen enkel desastreuze gevolgen kan hebben voor haar mentale toestand zoals haar psycholoog ook reeds aangaf in het attest. Bovendien heeft ze nog twee jongere broers en is de angst dat hen hetzelfde zou kunnen overkomen allesoverheersend. Ze stelt dat de psychologische kwetsbaarheid weldegelijk een individueel element kan vormen dat ervoor zorgt dat ze onderworpen wordt aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op dit punt geen rekening gehouden met de psychologische kwetsbaarheid van de verzoekende partij en erkent zelfs niet dat ze bijzondere procedurele noden heeft. Ze is ernstig gegriefd door het feit dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden enerzijds en bij het beoordelen van het asielrelaas en de nood aan subsidiaire bescherming anderzijds. Een psychologische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat een persoon bij terugkeer naar haar land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan. Volgens haar handelt de commissaris-generaal uiterst onzorgvuldig door het uitgebreide psychologische attest in Zweden, haar verklaringen en de verklaringen van haar broer aangaande haar kwetsbaar profiel te negeren, terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien werd dit alles reeds opgeworpen in haar verzoekschrift tot hoger beroep van 21 januari 2021. De commissaris-generaal heeft echter opnieuw geen rekening gehouden met haar bijzondere noden. Sterker nog, ze hebben haar zelfs niet opnieuw uitgenodigd om dit te bespreken. Volgens de verzoekende partij getuigt dit van kwaadwillig opzet in hoofde van de commissaris-generaal. Ze voert aan dat ze uitgenodigd had kunnen worden voor een nieuw persoonlijk onderhoud, minstens had de commissaris-generaal grondiger onderzoek kunnen doen naar het door haar opgeworpen verweer.

De verzoekende partij brengt naar voor dat de commissaris-generaal haar geloofwaardigheid in twijfel trekt. Ze meent dat bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid de objectieve elementen doorslaggevend zijn waarna ze verwijst naar een handboek en verschillende arresten van de Raad. De commissaris-generaal concludeert echter dat haar relaas niet geloofwaardig is ondanks het feit dat de objectieve gegevens, met inbegrip van de algemene situatie in Afghanistan en haar kennis hierover, haar geloofwaardigheid zouden moeten staven. Het voordeel van de twijfel moet aan haar worden gegeven wanneer haar verklaringen consistent zijn, waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het is volgens haar een tekortkoming van de commissaris-generaal om haar relaas af te wijzen op grond van ongefundeerde verklaringen en de geleverde bewijzen aan de kant te schuiven. Omgekeerd kan de commissaris-generaal immers ook niet bewijzen dat ze niet de waarheid sprak. Ze voegt hieraan toe dat in geval van twijfel eraan moet worden herinnerd dat het voordeel van de twijfel in het kader van een asielgeschil altijd geldt voor de verzoeker om internationale bescherming.

Wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van het Zweedse dossier motiveert de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij dat ze tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar leeftijd, bezit van paspoort, de verblijfsaanvraag in Zweden en haar reisweg. Ze meent dat deze tegenstrijdige verklaringen achteraf werden gekaderd door haar psychologische kwetsbaarheid en via opmerkingen naar aanleiding van de notities van het persoonlijk onderhoud. Ze is ernstig gegriefd door de beoordeling van de commissaris-generaal wanneer die stelt dat deze rechtzettingen haar geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. De commissaris-generaal is er namelijk van op de hoogte dat ze kampt met psychologische problemen vanwege de vele incidenten in Afghanistan. De gevolgen hiervan zijn volgens haar psycholoog geheugenverlies en symptomen van concentratiestoornissen en dissociatieve stoornissen. Bovendien hebben alle belevenissen plaatsgevonden toen ze tussen de twaalf en veertien jaar oud was. De door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden draaien volgens haar dan ook om technische en procedurele zaken waar ze momenteel niet de mentale capaciteit voor heeft om deze correct te onthouden. Dit in tegenstelling tot haar broers. Zo heeft ze geen herinnering van haar paspoort. Gezien haar jonge leeftijd en mentale capaciteit op het moment van vertrek uit Afghanistan, heeft ze die niet zelf geregeld. De paspoorten werden geregeld door haar oudste broer S. vanuit Denemarken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ze hierbij in de war was. Ze voert hierbij ook aan dat haar jongere broers niet psychologisch kwetsbaar zijn en zich het bestaan van de paspoorten wel correct herinneren op het moment van hun persoonlijk onderhoud waarna ze uit deze citeert. Ze stelt verder dat ze van de verblijfsaanvraag op grond van de gezinshereniging met haar broer S. in Zweden maar beperkt op de hoogte was en ze zeer kwetsbaar was gedurende deze periode. Op het vlak van de reisweg die werd afgelegd door de verzoekende partij en haar twee broers trekt de commissaris-generaal

volgens haar overhaaste conclusies uit het Zweedse dossier van haar broer. Ze heeft dan ook niet moedwillig deze zaken verborgen proberen te houden voor het Commissariaat-generaal anders zouden volgens haar haar broers deze zaken ook verkeerd hebben verteld. De verzoekende partij voert aan dat ze deze fouten heeft proberen recht te zetten door na het persoonlijk onderhoud opmerkingen over te maken aan de commissaris-generaal. Ze concludeert dan ook dat de zogenaamde tegenstrijdigheden haar dan ook niet kunnen worden verweten. Ze zijn te wijten aan haar psychologische kwetsbaarheid en werden door haar rechtgezet aan de hand van opmerkingen die achteraf werden overgemaakt aan de commissaris-generaal.

De verzoekende partij brengt naar voor dat de commissaris-generaal stelt dat er elementen zijn in de verklaringen van de verzoekende partij die haar geloofwaardigheid aantasten op het vlak van de dood van haar ouders. Ze wil echter benadrukken dat ze zeer jong was toen het incident zich voerde. Ze heeft haar vader dan ook maar korte tijd gekend en kan er niet aan doen dat haar kennis op dit punt beperkt is. Bovendien stamt deze kennis uit een periode die ze onbewust wil vergeten wegens de traumatische gebeurtenissen die zich daar voordeden. Ze stelt dat er in haar hoofde mogelijks sprake is van geheugenverlies door haar psychologische kwetsbaarheid. Bovendien is het volgens haar moeilijk om gebeurtenissen te plaatsen in de tijd. Ze meent verder dat dit element van haar asielrelaas weldegelijk geloofwaardig is aangezien de verdere omstandigheden van het incident, namelijk dat hun ouders onderweg waren om boodschappen te doen met de auto en werden aangevallen door de taliban, door alle drie de broers werden bevestigd.

Ze voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal haar geloofwaardigheid in twijfel trekt op het vlak van de problemen van haar oudste broer in Afghanistan. Ze meent echter dat de motivering van de commissaris-generaal zeer beperkt is namelijk dat er louter één detail wordt aangehaald dat ze zich anders herinnert dan haar jongste broer F. Ze wil echter opnieuw benadrukken dat haar geheugen onbetrouwbaar kan zijn, gezien haar psychologische kwetsbaarheid. Het betreft volgens haar in ieder geval maar een detail en is zeker ook geen doorslaggevende reden om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken. De voornaamste omstandigheden van de problemen van haar oudere broer worden niet betwist door de commissaris-generaal en het staat dan volgens haar ook vast dat haar oudste broer, op het moment van de ontvoering door de taliban, alcohol vervoerde voor zijn handel. Voorts was haar oudste broer de enige persoon die nog in staat was om voor haar en haar broers te zorgen. Ze meent dat er nu niemand meer is in Afghanistan om voor hen te zorgen en ze gezien haar psychologische kwetsbaarheid absoluut niet in staat is om voor zichzelf en haar broers te zorgen. Dit wordt volgens haar ook bevestigd in het bijgevoegde psychologische attest. Bovendien meent ze dat de problemen van haar oudere broer weldegelijk aantonen dat ze nood heeft aan internationale bescherming.

Ze stelt dat de commissaris-generaal ook in twijfel trekt dat ze problemen zou hebben vanwege haar etnische afkomst als Hazara en geloof als Ismailiet. Hiervoor verwijst de commissaris-generaal naar tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar broers. Ze wil echter opnieuw benadrukken dat haar geheugen onbetrouwbaar kan zijn, gezien haar psychologische kwetsbaarheid, en dat de punten waar haar geheugen haar in de steek liet ze achteraf heeft proberen rechtzetten aan de hand van opmerkingen die zijn overgemaakt aan de commissaris-generaal. Ze stelt dat zij en haar broers weldegelijk gedwongen werden bekeerd en gedwongen werden om koranlessen te volgen. Volgens haar staat dit vast en wordt dit door alle drie de broers bevestigd. Ze verwijst vervolgens naar een krantenartikel waaruit volgens haar moet blijken dat het weldegelijk de praktijk van de taliban was om Hazara's enerzijds te rekruteren en anderzijds te viseren.

3.4. De verzoekende partij stelt vervolgens dat ze een persoonlijke vrees heeft voor vervolging omwille van haar etnie en religie.

De verzoekende partij heeft als etnische origine Hazara. De commissaris-generaal verwijst naar de EASO van september 2021 en januari 2022 en besluit dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie. Volgens haar worden Hazara's nochtans al lange tijd gediscrimineerd en vervolgd in Afghanistan. De taliban, die voornamelijk uit Pashtun-strijders bestaan, beschouwen Hazara's als hun gezworen vijand. Ze legt uit dat hoewel de Hazara's nog steeds te maken kregen met regelmatige aanvallen, de gemeenschap de afgelopen 20 jaar politieke en economische vooruitgang geboekt heeft onder de regering voor de machtsovername door de taliban. Ze verwijst vervolgens naar algemene landeninformatie die een beeld schetsen van aanvallen van de taliban gericht tegen de Hazara-gemeenschap. Nu de taliban aan de macht zijn, meent ze dat Hazara's een groter risico op misdaden tegen de menselijkheid lopen of zelfs op een genocide. Ze stelt dat ze moet beschouwd worden als een etnische minderheid in de zin van de vluchtelingenconventie en

dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat ze moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Ze voert vervolgens aan dat ze behoort tot de Ismailitische stekking van het sjiiitische geloof. Ze stelt dat de commissaris-generaal verwijst naar de EASO van september 2021 en januari 2022 en besluit dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Ismailieten in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun geloof. Nochtans is het volgens haar mede omwille van hun geloof dat de Hazara's al lange tijd gediscrimineerd en vervolgd worden in Afghanistan. De taliban, die voornamelijk uit Soennitische extremisten bestaan en met name ISKP beschouwen de sjiieten als hun gezworen vijand. Ze meent dat haar religieuze stekking moet worden beschouwd als behorende tot een religie in de zin van de vluchtelingenconventie en dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat ze moet erkend worden als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij meent dat er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van haar vrees tot vervolging. Ze stelt ook dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat ze jaren terug, op 14-jarige leeftijd, Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verblijft. Vooral jonge Afghanen, dewelke hun tienerjaren in het buitenland verbleven, riskeren volgens haar vervolging omdat men ervan uitgaat dat ze door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Ze voert aan dat ze sinds haar 16 jaar in België verblijft en de objectieve landeninformatie aantoonst dat haar vrees omwille van haar langdurig verblijf tijdens haar jonge tienerjaren in het buitenland weldegelijk gegrond is. Ze verwijst en citeert uit verschillende arresten en rapporten die haar argumentatie moeten onderbouwen.

3.5. De verzoekende partij voert aan dat voorheen een Afgaanse verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire bescherming kreeg toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht had op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het is volgens haar dan ook frappant dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht hebben, er *quasi* geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend. Ze meent dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer. Ze stelt dat haar psychologische kwetsbaarheid, in combinatie met haar verblijf in het buitenland persoonlijke omstandigheden zijn die het risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in haar land van herkomst. Ze verwijst hierbij naar verschillende arresten die deze argumentatie moeten onderbouwen.

3.6. De verzoekende partij citeert uit de bestreden beslissing en verwijst naar een arrest van de Raad en leidt hieruit af dat de Raad op basis van dezelfde rapporten als die van de commissaris-generaal gesteld heeft dat niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Ze wenst hieraan toe te voegen dat de actor in Afghanistan weldegelijk de overheid is, met name de taliban. Bovendien beschrijft de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij voornamelijk de socio-economische situatie doch gaat hij niet in op de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en vergaande toepassing van de sharia. Ze citeert vervolgens verschillende rapporten die een beeld geven van de toepassing van deze strikte toepassing van de sharia in Afghanistan door de taliban en van de humanitaire situatie.

Ze brengt hierna naar voor dat het bovendien uiterst aannemelijk is dat ze niet de nodige zorg zou krijgen in Afghanistan ingevolge de ondergane trauma's uit het verleden. Er is volgens haar amper toegang tot de gezondheidszorg in Afghanistan, laat staan psychologische hulp of enige vorm van traumaverwerking of een begeleidend kader. Ze is kwetsbaar en heeft opvolging en psychologische zorg nodig. Haar in die omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is volgens haar weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Ze verwijst hierbij naar verschillende rapporten.

Ze stelt dat bovendien de huidige complexe situatie in Afghanistan weldegelijk een zorgwekkend niveau behaalt waardoor ze bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt omwille van de precaire socio-economische situatie overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze citeert vervolgens verschillende krantenartikelen en rapporten die informatie geven over de socio-economische situatie in Afghanistan.

3.7. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing

van de commissaris-generaal te vernietigen en terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.8. De verzoekende partij voegt aan het verzoekschrift de volgende stukken toe:

- Attest van de Zweedse psycholoog van de broer van de verzoekende partij;
- AFGHANISTAN ANALYSTS NETWORK, "*The case of Mawlawi Mehdi and Balkhab District: Are the Taleban attracting Hazaras*", 23 mei 2020;
- EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*";
- Nansen, "*Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername*";
- Human Rights Watch, "*Taliban 'Vice' Handbook Abusive*", d.d. 29 oktober 2021.

3.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten, artikelen en arresten:

- Daily Mail d.d. 07/01/2016;
- Hindustan Times;
- HATAWAY en FOSTER, "*The law of refugee status*", 2014;
- RVV 9 feb. 2017, 182.40, 21 feb. 2017;
- Afghanistan Analysts Network, "*The case of Mawlawi Mehdi and Balkhab District: Are the Taleban attracting Hazaras*" van 23 mei 2020;
- UNHCR "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018;
- EASO COI query, "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 September 2020;
- Nansen rapport 2021/11;
- RvV, nr. 228243 van 30 oktober 2019;
- RvV, nr. 245004, van 27 november 2020;
- GVS 13/01/2016, T. Vreemd, 2016;
- RVV, nr. 206 172, 28 juni 2018;
- Europees Hof van Justitie (zaak C-465/07 van 17 februari 2009);
- arrest dd. 31/03/2022 (A 270 813);
- jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000;
- Human Rights Watch, "*Taliban 'Vice' Handbook Abusive*", d.d. 29 oktober 2021;
- HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, uitgegeven in januari 2022.

4. Nota met opmerkingen

4.1. De Raad ontvangt vanwege de commissaris-generaal een nota met opmerkingen van 2 juni 2022, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. De commissaris-generaal neemt in haar nota met opmerkingen weblinks op naar volgende rapporten en arresten:

- RvS 21 maart 2007, nr. 169.217;
- RvV 28 juni 2018, nr. 206 235;
- RvV 11 december 2018, nr. 213 759;
- RvV 26 oktober 2018, nr. 211 652;
- RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438;
- RvV 12 juli 2013, nr. 106 706;
- EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022;
- EASO "*Afghanistan Security Situation Update*" van september 2021;
- EASO-rapport "*Afghanistan. Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- Afghanistan, "*Socio-economische situatie. Overzicht bronnen*", van mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2021;
- EASO "*Afghanistan Security Situation Update*" van september 2021;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- RvV 14 december 2017, nr. 196 585.

5. De aanvullende nota's

5.1. Op 18 januari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

5.2. Op 25 januari dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- EUAA, "*Common Analysis and Guidance Note Country Guidance: Afghanistan*", van april 2022;
- RvV 13 oktober 2022, nr. 278 700;
- Schoolrapporten die haar opleiding in België sinds 2019 staven;
- Bewijs van tewerkstelling in België;
- RvV 12 oktober 2022, nr. 278 653;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of Individuals*", August 2022;
- RvV 13 oktober 2022, nr. 278 701;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 16-22 July 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 23-29 July 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 30 July-5 August 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 6-12 August 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 13 August-9 September 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 10-16 September 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 17-23 September 2022;
- ASYLOS: "*COI Repository*", 21/09/2021-28/09/2022;
- ASYLOS: "*COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022*", 06/10/2022;
- HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, "*HUMANITARIAN PROGRAMME CYCLE 2022*" ISSUED JANUARY 2022;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger*", 11/08/2022;
- Human Rights Watch, "*Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*", 04/08/2022;
- United States Institution of Peace, "*A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises*", 17/08/2022;
- UNHCR, "*Funding Update*", 2022;
- AFGHANISTAN ANALYSTS NETWORK, "*The case of Mawlawi Mehdi and Balkhab District: Are the Taleban attracting Hazaras*", 23 mei 2020;
- EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*";
- Nansen, "*Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername*";
- Human Rights Watch, "*Taliban 'Vice' Handbook Abusive*", d.d. 29 oktober 2021.

De verzoekende partij herhaalt dat ze van etnische origine Hazara is. Nergens in de bestreden beslissing wordt volgens haar door de commissaris-generaal een verdere risicoanalyse gemaakt op basis van haar individuele omstandigheden. Vervolgens herhaalt ze haar eerdere argumenten over de bedreigingen van de hazara's door de taliban. Ze herhaalt eveneens dat ze behoort tot de Ismaïlitische stekking van het sjjiitische geloof. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad.

De verzoekende partij voegt ook verschillende documenten toe waarmee ze haar verwestering wil aantonen sinds haar komst naar Europa. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en meent dat de elementen in dit arrest ook van toepassing zijn op haar. Ze meent dat ze volledig deel uitmaakt van onze Westerse samenleving en zich niet meer zou kunnen aanpassen in de Afghaanse samenleving. Ze heeft reeds jaren geleden op vrij jonge leeftijd als minderjarige haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten voor Europa, verblijft al jarenlang in België en is geïntegreerd in de Belgische samenleving door haar school en familie in België. Er moet dan volgens haar ook rekening gehouden worden met het risico dat ze onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar

lokale gemeenschap daar ze lang genoeg uit het land is geweest om te verwesteren of minstens als verwesterd beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ze niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

De verzoekende partij wenst wat betreft de veiligheidssituatie en humanitaire situatie verdere informatie toe te voegen en haar eerder bijgevoegde informatie te updaten.

De verzoekende partij concludeert dat het lang verblijf sedert jonge leeftijd in Europese landen, de hiermee gepaard gaande daadwerkelijke verwestering en de andere geschetste persoonlijke elementen zoals haar etnische origine en religie maken dat ze erkend dient te worden als vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Op het moment dat u uw verzoek om internationale bescherming indiende was u minderjarig, dus werd u een voogd toegekend. Echter op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS was u reeds 18 jaar geworden. U werd dus gehoord zonder de aanwezigheid van uw vroegere voogd.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende

gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet."

In zoverre de verzoekende partij dit lijkt te betwisten door te verwijzen naar haar psychologische problemen zoals ze dit tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald heeft en verwijst naar het attest van de psycholoog uit Zweden van 18 november 2019 wijst de Raad op wat volgt.

Bij het invullen van de "vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ" op 30 september 2019 heeft de verzoekende partij geen melding gemaakt van psychologische problemen of van het attest van de psycholoog uit Zweden. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij wel aan dat ze psychologische problemen heeft. Hierdoor heeft ze vaak nachtmerries, alsook geeft ze aan dat ze in Zweden naar een psycholoog gegaan is. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze heden niet in behandeling is, daar haar voogd haar destijds had aangegeven dit voor haar te willen regelen maar dit uiteindelijk niet gedaan heeft (NPO, p.14).

Noch uit het attest van de psycholoog uit Zweden noch uit de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud van 10 november 2020 nood had aan specifieke steunmaatregelen. In dit verband merkt de Raad op dat een zekere mate van stress inherent is aan het persoonlijk onderhoud, maar *in casu* zijn er geen gegevens voorhanden om te besluiten dat stress of emoties dermate zwaarwichtig waren dat haar bijzondere procedurele noden diende toegekend te worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er ook een pauze voorzien en werd ze bijgestaan door haar advocaat. Er werden zelfs geen meldingen gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud verward was, de logica van de vragen niet begreep of dat zij wees op geheugenverlies.

Het attest van de psycholoog uit Zweden en de verklaringen van de verzoekende partij laten op zich niet toe om andere bijzondere procedurele noden in hoofde van de verzoekende partij vast te stellen dan hetgeen in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Voorts werd bij beslissing van 12 augustus 2019 aan de verzoekende partij een voogd toegewezen daar ze had verklaard dat ze op (...) 2002 geboren was. Aldus heeft ze beroep kunnen doen op de bijstand van voogd van 12 augustus 2019 tot (...) 2020, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

9. Op 5 juni 2020 maken de Zweedse autoriteiten het paspoort van de verzoekende partij over aan de Belgische autoriteiten. Uit deze stukken blijkt dat de verzoekende partij geboren is op (...) 2000. Voor het overige liggen er geen andere identiteitsdocumenten voor. Er werd in Zweden noch in België een leeftijdsonderzoek gevoerd. Er liggen ook geen gegevens voor dat de informatie vermeld in verzoekers officieel paspoort niet correct zouden zijn. Daar deze informatie pas op 5 juni 2020 aan de Belgische autoriteiten werd meegedeeld kon de Dienst Voogdij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee houden. Gelet op het gegeven dat het paspoort een officieel document is, hanteert de Raad voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming de leeftijd zoals weergegeven op voormeld paspoort, namelijk (...) 2000.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

10.1. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest de verzoekende partij de taliban. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en de aanvullende nota aan dat ze op 14-jarige leeftijd Afghanistan verliet en sindsdien in Westerse landen verbleef. Sinds haar zestiende verblijft ze in België. De verzoekende partij stelt een deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in Westerse landen te hebben doorgebracht. Volgens haar neemt ze ook actief deel aan de Belgische samenleving. Dit moet blijken uit de door haar toegevoegde schoolrapporten en het document waarin ze verklaart als arbeidskracht te willen werken. Tijdens de terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat ze werkt in een restaurant. Ze wijst ook op haar psychische problemen. De verzoekende partij verklaart ook niet langer over een sociaal netwerk in Afghanistan te beschikken aangezien haar ouders zijn overleden en haar oudere broer in Zweden internationale bescherming geniet. Ook benadrukt ze haar Hazara-afkomst en het gegeven dat ze het Ismailisme aanhangt.

10.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus te krijgen toegekend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

10.3. In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ingegaan op de Hazara-afkomst van de verzoekende partij en op het feit dat ze het Ismailisme aanhangt. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, en herhaalt dit in de aanvullende nota, dat *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.”* De commissaris-generaal beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van haar individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022.

10.3.1. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (EASO “Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report” van januari 2022, (p. 41-43), EUAA “Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation” van augustus 2022 (p. 50 e.v.), “Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals” van de EUAA van augustus 2022 (p. 132 – 144).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara's het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara's. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara's waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara's.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara's. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara's waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara's kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zou de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi- rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister

van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara's in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara's. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden. Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara's vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de *de-factorechtbanken*. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara's na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara's opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara's, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een *anti-Hazara-visie* bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara's en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een groot impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara's of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara's gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara's. ISKP viseert echter ook Hazara's omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap gevisieerd worden door ISKP, die een *anti* sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara's leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen

aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

In de *“Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals”* van de EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara's en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS *“Afghanistan 2021 Human Rights Report”* van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara's. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara's na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara's te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara's na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïsoleerd, voornamelijk minibuses gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara's zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara's gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara's verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz. De provincie Baghlan wordt omringd door Kaboel, Mazar-e-Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e-Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara's. Deze aanvallen tegen de Hazara's blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van *“Baghdad tot Khorasan”*.

10.3.2. Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara's in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara's. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in het hoofd van de verzoekende partij aannemelijk te maken. Ze brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont zij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara's, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

10.3.3. In de EUAA *“Country Guidance”* van april 2022 worden Hazara's dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara's worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, inclusief Ismaïli, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische

gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de Ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara. De meeste Ismaïli leven in het noordoosten van Afghanistan, in de provincie Baghlan (de regio van de verzoekende partij) en Badakhshan.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt over sjiieten, inclusief Ismaïli, gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico’s die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsvername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio’s waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara’s worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van de verzoekende partij voormelde drie risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

De verzoekende partij is een Hazara die tevens Ismaïli is, waardoor zij behoort tot een minderheid binnen de minderheid.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara’s behoort en Hazara’s omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara’s dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de “*Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation*” van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende ‘high profile’ aanvallen uit, waaronder de aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsvername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Alhoewel dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de weigeringsbeslissing van de Zweedse autoriteiten waarbij erkend wordt dat de verzoekende partij geboren is Baghlan, doch ook uiteengezet wordt dat de verzoekende partij in Kaboel een voldoende geordend leven heeft geleid om het als haar “thuis” te beschouwen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, wordt niet betwist dat Sarband gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan de regio van herkomst is van de verzoekende partij. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat ze zes maanden in Kaboel geleefd heeft voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan.

In de provincie Baghlan maken Hazara's ongeveer 15% van de bevolking uit (p. 94). Volgens ACLED (p. 95) vonden er van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 172 veiligheidsincidenten plaats in Baghlan, 116 werden gecodeerd als gevechten, 51 als geweld tegen burgers en 5 als explosies/geweld vanop afstand. De gevechten vonden plaats tussen verzetsgroepen zoals NRF en andere *anti-taliban* groepen en de taliban.

Er werden volgens ACLED 372 doden opgetekend in de provincie Baghlan. Baghlan kende volgens ACLED en APW een stijging van geweld tegen burgers in de eerste maanden van 2022. Dit viel samen met een stijging in aanvaringen tussen de taliban en *anti-talibangroeperingen*.

Uit de COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 8 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Baghlan 186 veiligheidsincidenten zijn gecodeerd. Er zijn 12 incidenten met geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie), waarvan 9 gecodeerd onder het district Puli Khurmi, 1 onder het district Andarab, 1 onder het district Khost Wa Firing en 1 onder het district Burka. Zeven van de twaalf incidenten werden als gevechten gecodeerd, de vijf overige als geweld tegen burgers. Inzake dit laatste gaat het om een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar en incidenten gericht tegen personen met een bepaald profiel (voormalig medewerker van de Afghaanse ambassade in Tajikistan, voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, een Afghaans-Iraans politiek activist, de bewaker van de voormalige gouverneur van het district Burka).

Aangezien de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan ook een aantal maanden in Kaboel verbleven heeft, wordt ook de situatie in Kaboel onderzocht. Kaboel is nog steeds een diverse stad, waar onder meer Hazara's wonen. De wijk Dasht-e Barchi in het westen van Kaboel is hoofdzakelijk bewoond door de Hazara Sjiitische minderheid. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat grootschalige aanvallen op Hazara's voornamelijk hebben plaatsgevonden in steden zoals Kaboel. Sommige van de aanvallen door onbekende gewapende groepen waren gericht tegen moskeeën en sjiitische en/of Hazara-wijken. Aanvallen op de Hazara sjiitische gemeenschap bleven plaatsvinden in het westen van Kabul na de machtsovername door de taliban. In de bijgebrachte landeninformatie worden verschillende veiligheidsincidenten die in Kaboel hebben plaatsgevonden waarbij Hazara slachtoffers vielen beschreven. Uit de COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 8 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, blijkt voorts dat er in de provincie Kabul 250 veiligheidsincidenten zijn gecodeerd. Er zijn 22 incidenten met geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie), alle 22 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (Admin2) Kabul, dat ook de provinciehoofdplaats Kabul omvat. Het gaat om twee op twitter gemelde clashes tussen de taliban en het NRF in de provincie Kabul en een eveneens op twitter vermeld intern dispuut waarbij een lid van de taliban gedood is en drie anderen gewond raakten, drie incidenten gericht tegen voormalig INDSF-personeel, twee incidenten gericht tegen universiteitspersoneel, drie incidenten tegen journalisten, één geval van seksueel misbruik van een homoseksuele man door de taliban, twee incidenten tijdens huiszoekingen door de taliban, vier incidenten waarvan burgers het slachtoffer werden zonder dat het motief bekend gemaakt werd, twee arrestaties van hulpverleners, één incident waarbij personen uit Panjshir gedood werden en de verdwijning van het voormalige adjunct-hoofd van de *Independent Electoral Complaints Commission*.

10.3.4. De verzoekende partij is verder een jongeman die Afghanistan heeft verlaten eind 2016. Zowel uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p.5) als uit de stukken van het administratief dossier met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming blijkt dat de verzoekende partij ongeveer een jaar tot anderhalf jaar in Griekenland verbleven heeft vooraleer ze op een legale manier naar Zweden kon reizen om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 14 februari 2018. Aldus kan aangenomen worden dat de verzoekende partij eind 2016 uit Afghanistan vertrokken is, zoals zij verklaard heeft. Gelet op hetgeen uiteengezet in punt 9 wordt aangenomen dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan net zestien jaar was geworden.

De verzoekende partij heeft aldus Afghanistan op jonge leeftijd verlaten en verblijft reeds sinds 2017 in Europa, namelijk in Griekenland, Zweden en België. Sinds 16 juli 2019 verblijft de verzoekende partij in

België. De verzoekende partij was dus al deels gevormd door de Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Doch heeft ze een belangrijk deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd, in Westerse landen doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor zij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

De door haar bijgevoegde documenten samen met de afgelegde verklaringen tonen aan dat de verzoekende partij heden actief deelneemt aan de Belgische samenleving. Ze heeft hier niet enkel schoolgelopen, maar ook reeds stage gelopen en gewerkt in diverse sectoren. Heden is zij ook tewerkgesteld. Op de terechtzitting bleek, en dit volgt ook uit de documenten die door haar zijn neergelegd, dat de verzoekende partij goed Nederlands spreekt. Een goede kennis van het Nederlands toont op zich niet aan dat de verzoekende partij zich de Westerse waarden en normen op dergelijke wijze eigen heeft gemaakt dat zij fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit en dat niet mag worden verwacht dat zij deze opgeeft. Hieruit blijkt echter wel, gezien de jonge leeftijd waarop ze verschillende andere Westerse landen en België is binnengekomen, onmiskenbaar dat ze actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze werd geconfronteerd met Westerse waarden en normen en dat zij deze heeft ontwikkeld. Voorts werd ter terechtzitting opgemerkt dat de verzoekende partij sinds een aantal jaren een tatoeage van een kroon op een zichtbare plaats in haar nek heeft.

De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal geen familie meer te hebben in Afghanistan (NPO, p. 7) maar uit de beslissing van de Zweedse autoriteiten blijkt evenwel dat de verzoekende partij minstens nog een oom en een tante heeft in Afghanistan (zie vertaling Migrationsverket). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij de asieliinstanties heeft proberen te misleiden over haar verblijfplaatsen in Afghanistan alvorens haar vlucht naar Europa maar haar afkomst uit Sarband, district Doshi in de provincie Baghlan wordt evenwel niet betwist. Zoals hoger reeds aangegeven erkent de verzoekende partij dat ze gedurende zes maanden in Kaboel verbleven heeft vooraleer uit Afghanistan te vluchten. Hoewel uit de EUAA Guidance nota inzake Afghanistan blijkt dat de regio van herkomst en familieomstandigheden risicobepalende factoren kunnen zijn, sluit dit niet uit dat in bepaalde gevallen het gebrek aan een duidelijk zicht op de regio van herkomst en familieomstandigheden niet opweegt tegen andere risicobepalende factoren die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, *quod in casu*.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van haar individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precaire situatie van de Hazara's en de sjiiitische moslims in Afghanistan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij aan te nemen. Gelet op haar Hazara-origine en geloofsstrekking als Ismaïliet alsook een vermeende verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De omstandigheid dat geen duidelijk zicht wordt verschaft op haar eerdere verblijfplaats voorafgaand aan haar vlucht uit Afghanistan, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ongeacht of de verzoekende partij voor haar komst naar België in Kaboel al dan niet een geordend bestaan geleid heeft, blijven voorgaande vaststellingen overeind.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of ISKP zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban of ISKP komt omwille van een toegeschreven verwestering alsook afgewogen in het licht van huidige precaire situatie van de Hazara's en de sjiiitische moslims in Afghanistan. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

10.4. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

10.5. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

10.6. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een toegedichte politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

11. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS